

Excerpt from:

Linda Maria Koldau, *Jante Universitet. Episoder fra livet bag murene*, Bind 2: Uddannelseskatastrofen

Hamburg: tredition, 2013

10. Historiefortidsforståelse

Det er nu midt-februar, og vi har ikke haft lærermødet endnu. Semestrets første møde er blevet udskudt til den 23. februar – mon det har noget med min anmodning om fritagelse at gøre? Er det da så svært at træffe en beslutning om det? Institutlederen har ikke rørt på sig endnu, selvom det nu er næsten seks uger siden, at vi havde MUS-samtalen.

Men så kommer Cilly-Regitzes indkaldelse til lærermødet den 23. februar. Hvis jeg ikke hører fra Nick, så skal jeg nok deltage. Jeg ønsker jo ikke at handle i modstrid med ledelsens beslutninger – selv hvis disse beslutninger faktisk ikke er blevet truffet. Men jeg ønsker jo at vise min samarbejdsvilje.

Sammen med indkaldelsen sender Cilly-Regitze og Puk Olsen det aktuelle forslag til den nye kandidatstudieordning rundt. Der er nu tilføjet et nyt ”historisk fag”, som skal indgå i kandidatuddannelsen. Ifølge Puk udgør dette kursus ”den historiske dimension” i kandidatuddannelsen. Jeg lader mig ikke narre af hendes strategi: Hvis bare vi hævder, at vi har ”den historiske dimension” med, så kan vi også hævde, at hele faget musikvidenskab bliver udbudt til vore kandidatstuderende, og at musikhistorie selvfølgelig spiller en rolle, også i kandidatuddannelsen. Blot har det,, der sælges som ”historisk”, intet med musikhistorie og akademisk niveau at gøre. Men det taler vi ikke om. Selvfølgelig har vi da musikhistorie med – du skal da bare tænke det lidt anderledes. Det kaldes for ”kreativitet” her på Barakken.

Hvordan tænker man så musikhistorie ”anderledes”? Jeg kan ikke lade være med at grine, da jeg læser kursusforslaget:

Musik og lyd som historiefortidsforståelse og historiografisk fænomen

Formål:

Ved bedømmelsen lægges vægt på, i hvor høj grad den studerende:

- demonstrerer viden om og forståelse af hvorledes musik og lyd anvendes i forskellige praksisformer og indgår i institutionelle sammenhænge
- demonstrerer indsigt i historiske fænomener og materials aktuelle kulturelle forvaltning og betydning
- evner mundtligt og skriftligt formidling af de opnåede indsigter i såvel videnskabelige som kulturformidlende sammenhænge og at afstemme formidlingsformen herefter.

Undervisningsform:

Kurset består typisk af forelæsninger, øvelser og gensidige fremlæggelser og feedback på holdniveau. Som del af undervisningen udarbejder den studerende mindre formidlingsopgaver af forskellig art, hvor online formidlingsgenrer og -kanaler (blog, websites, etc.) inddrages.

Undervisningssprog: Dansk

Kursusbeskrivelse:

Disciplinen skal bibringe den studerende indsigt i samspillet mellem fortidsforståelse, historiebrug og musikhistoriografi som en vidt-favnende problemstilling. Undervisningen centrerer omkring en specifik temaramme, som godkendes af faglederen. I pensum indgår både faghistoriske tekster og populærvidenskabelige tekster, således at den studerende kan få indsigt i og forståelse af forskellige iscenesættelser af fortiden og baggrunden herfor. Disciplinen indeholder ud over dette et formidlingsprojekt, i hvilket de studerede selv gør erfaringer med historieformidling. Dette aspekt udfoldes inden for en formidlingsstrategi, der fastsættes af hold og underviser i fællesskab.

Selve titlen er det sjoveste jeg har set i lang tid: ”Musik og lyd som historiefortidsforståelse og historiografisk fænomen”. Hvad er det faglederen forstår under ”historiefortidsforståelse”? Historiens fortid? El-

ler historieforståelsens fortid? Jeg har på fornemmelse, at hun ikke helt har sine begreber på plads.

Og ”historiografisk fænomen”, det er selvfølgelig faglederens lille gave til vores kollega Torben Nedergaard Olsen. Vi ved jo alle, at Torben er vild med historiografi, altså med den måde, hvorpå man skriver historie. Det er jo også derfor, at han lader studerende, der intet ved om musikhistorie, sammenligne fire forskellige leksikonartikler om ”Musik”, i stedet for at formidle dem nogen konkret viden om musikhistorie i de 8 timer, som de i alt får igennem deres musikvidenskabelige miniature-uddannelse i suppleringsfaget ”Musikkultur”.

Nu skal altså fortidsforståelse, historie, historiografi og endda historieformidling blandes sammen i et tolv-ugers kursus. I et kursus med studerende, der

- a) intet ved om historie,
- b) ingen interesse har i historie,
- c) intet ved om, hvilke metoder man bruger til historisk arbejde,
- d) intet ved om de metoder, man bruger til at formidle historisk viden,
- e) ingen ønske har om at formidle historisk viden.

Og dette skal ikke kun omfatte musikhistorie, men åbenbart også lyd-historie. Så lad os da lige tale om lyd i det 16. århundrede. For eksempel om Martin Luthers formaning til sine venner, der ”ikke har bøvsset og pruttet” højlydt ved måltidet: ”Har I da ikke nydt mit gæstebud?” I det 16. århundrede tjente kropslig lyd til social interaktion. Og på dette fundament kunne vi så tale om lydæstetikens storeandel – hvordan kan det være, at man i dag betragter højlydt bøvsen og pruttet som uopdragenhed? Hvilken kulturelandel har vi siden oplevet? Hvilke sociale aktioner og reaktioner udløser disse lydfænomener ved et højtideligt måltid i nutidens samfund?

De studerende skal altså tilegne sig viden og forståelse af, hvorledes musik og lyd anvendes i forskellige praksisformer og indgår i institutionelle sammenhænge. Hvordan hænger det sammen med historie eller ”historiefortidsforståelse”? Og med historiografi?

Men vi taler ikke kun om læring. De studerende skal også med det samme blive selvstændige vidensformidlere. Efter et kursus, der kører over kun tolv uger, skal de være i stand til at formidle deres indsigter i musik og lyd som historiefortidsforståelse og historiografisk fænomen. Og selvfølgelig skal der arbejdes med *online* formidlingsgenrer, vi må jo vise at "e-læring" er blevet til "læring", endda i de gammeldags kursusformer, hvor man stadig tillader noget så forældet som en forelæsning. Med hjælp af Wiki'er og små Facebook-indlæg kan de studerende så lære omgående at videreformidle den historiske viden, som de har hørt om første gang i deres liv i sådan en forelæsning. Men temarammen må altså "godkendes af faglederen". Desuden skal den "formidlingsstrategi", som mine studerende til sidst anvender, "fastsættes af hold og underviser i fællesskab". Det lyder enormt demokratisk. Netop som den svenske model, hvor eleverne bestemmer, hvad der bliver lavet i musikundervisningen – og hvor de til sidst ender de med at synge popsange hele året rundt.

Autoritær top-down-struktur fra ledelsen og "demokratiske" beslutninger på basen. Har man på Jante Universitet aldrig hørt om, at demokrati uden viden åbner alle døre til totalitære strukturer? Det er kendetegnende for totalitære systemer, at regimet kontrollerer og styrer uddannelsen. At folk foretrækker ikke at vide alt for meget, fordi det er farligt. Det er også kendetegnende for totalitære systemer at bøger bliver fjernet eller brændt. Fordi viden faktisk er farlig.

Og på Jante Universitet gør ledelsen nu alt for at forhindre, at vi, nogle alt for vidende lektorer og professorer, propper alt for megen viden ind i de studerende. Strategien, hvormed det bliver forhindret, kan ses i kursusbeskrivelsen "Musik og lyd som historiefortidsforståelse og historiografisk fænomen". Der er nok tale om forelæsninger, den klassiske form for vidensformidling. Men de bliver omgående blandet med øvelser, "gensidige fremlæggelser" og "feedback på holdniveau" i undervisningen. Altså med alle de lege, som Puk også leger i "Audiovisuelt udtryk" – som i øvrigt førte til de studerendes klage i den seneste evaluering over, at alt for megen tid var blevet brugt på det evindelige "feedback på holdniveau". "Vi vil hellere have mere viden

og input fra underviserne,” kom det fra en modig studerende. Selvfølgelig blev der ikke lyttet til det.

Feedback på holdniveau og gensidige øvelser skal være med: Det er nemlig dogmet på dette universitet, at de studerende skal ”aktiveres” i undervisningstimerne. Undervisningstiden bliver brugt på diskussioner af de studerendes små oplæg, Wiki'er, kommentarer og kommentarer til studenter-kommentarer. Den akademiske underviser bliver til en moderator. Og den tid, som underviseren ellers bruger på vidensformidling, fordufter – men det tilsvarende jo netop den nye dekans program, at ”det store mål med uddannelse ikke er viden, men handling.” Det kaldes så for ”det frække universitet”.

Hvis man nøje læser Puk og Cilly-Regitzes kursusbeskrivelse, så har underviseren i dette ”historiske kursus” næsten ingen frihed til fornuftig undervisning. Demokratisk debat med de studerende – som ingenting ved om historie –, og autoritær godkendelse ovenfra. Fra en fagleder, der selv siger, at hun intet ved om musikhistorie og at historie altså er ”gammeldags”.

Puks og Cillys forslag er så fuldkommen absurd, at jeg mister al lyst til at være ”samarbejdsvillig” og deltage i lærermødet. Skal jeg nu udsætte mig for en diskussion om dette forslag? En ”diskussion”, som aldrig kan blive til en ægte diskussion, fordi den ene part helt åbenlyst mangler ethvert kendskab til historisk arbejde, historisk viden og tilsvarende pædagogiske strategier? Jeg har oplevet det før: Mine argumenter bliver nedgjort som ”konservative” og ”gammeldags”, og til sidst er det alligevel faglederen som bestemmer. Men de har så fået deres figenblads-diskussion, og så er jo alt foregået med en ”god debat”.

”Vi har jo diskuteret det hele”. Nej, det har vi faktisk ikke. Så længe ekspertise bliver affejet med totenschlaeger-argumenter – sådan gør vi her, det er gammeldags, find bare på nogle andre tricks –, kan jeg ikke deltage i dette spil. Det er en farce, afdelingsledelsen sælger som debat. Det har intet med akademisk ekspertise at gøre.

Til sidst viser det sig, at jeg slet ikke bliver tvunget til en diskussion om Puks og Cillys kandidatkursus ”Musik og lyd som historiefortidsforståelse og historiografisk fænomen” på lærermødet. Det er kollegerne, som træffer afgørelse om den. Jeg får aldrig at vide, om Torben eller Ebbe, der begge arbejder historisk, faktisk kritiserer denne fuldkomne absurde beskrivelse. Kurset får i det mindste en lidt fornuftigere titel – men indholdet og konceptet forbliver det samme. Da det bliver udbudt første gang om efteråret 2011, overtager Cilly-Regitze Nedergaard Olsen ansvar for kurset. Cilly, som ifølge eget udsagn slet ikke er kvalificeret til at undervise musikhistorie, fordi hun – som lektor i faget musikvidenskab – ikke føler sig tilstrækkeligt uddannet til det. Så bliver hun simpelthen ”tovholder” for kurset med den ”historiske dimension”. Det bliver igen sådan en patchwork-model, hvor de studerende får en ny gæsteforelæser med stadig nye og usammenhængende emner hver uge. Dette koncept har faglederen i hvert fald godkendt.

På oktober-lærermødet indrømmer Cilly så, at de studerende har klaget over kursets koncept – at de intet lærer og at de føler sig fortabte med hensyn til deres eksamensopgaver. Jeg er imponeret. Det er de studerende selv, der klager midt i semestret – det sker alligevel sjældent. Deres klage undrer mig på ingen måde. Men det siger jeg ikke højt, jeg har jo slet ikke været med i studieordnings-diskussionen. Så skal jeg heller ikke kommentere dens resultat.

Og om efteråret 2011 er der alligevel ikke længere nogen på afdelingen, som endnu taler med mig.